

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

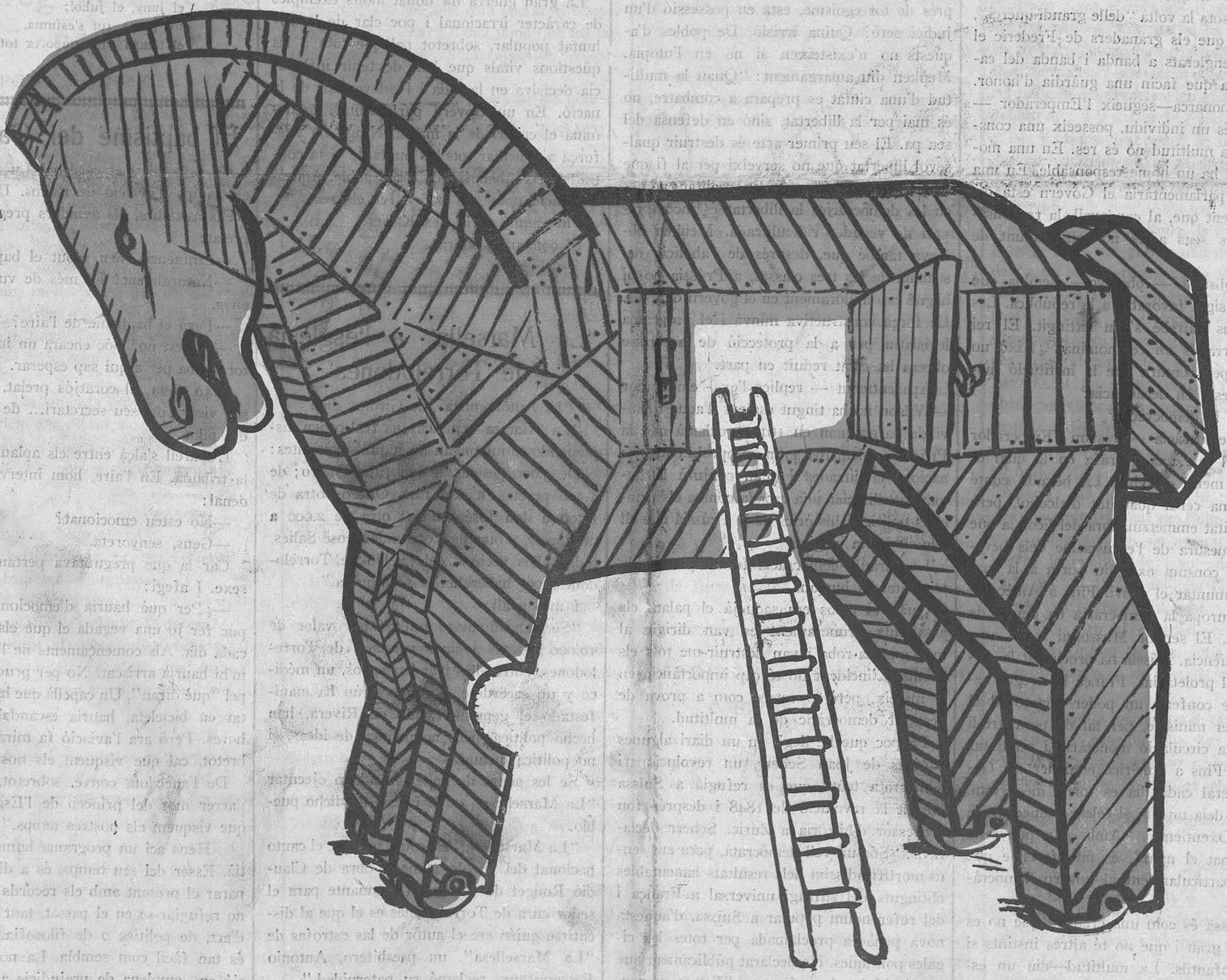
Aquest número 10 cts. per tot Espanya

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

LES DESCOBERTES CIENTIFIQUES

Model que oferim als nostres llegidors per si els ve l'acudit d'anar-se'n al Pol... [i es perden

Val, en realitat, la pena tot això?

Ens referim a l'aldarull mogut entorn de l'expedició Nobile.

Valia, en realitat, la pena d'exposar tantes vides per averiguar el que ja sabem, això és, que al Pol fa molt fred i que no hi poden viure més que les foques?

Nosaltres creiem que no.

Els descobriments deguts al feixista Nobile en les terres àrtiques, per ara, sumen zero.

I els homes que la seva aventura costa, fan ja un bon paquet.

De tota aquesta odisea no n'hem tret més que una lliçó o un exemple que ens ha deixat bocabadats.

I és la idea que els servidors de Mussolini tenen del comandament.

Fins ara, quan un vaixell es negava, el darrer en salvar-se i arribar a terra era el seu capità.

Quan es rendia una fortalesa, l'últim en sortir d'ella i abandonar el seu recinte, era el comandant.

Però això es veu que ha pasat de moda. Les lleis de la cavalleriesitat, com altres tantes lleis, han estat derogades pels de la camisa negra.

Ara quan hi hagi un foc, un naufragi, un perill, res de respectar dones i criatures. *Sàlvase el que pueda.* Campi qui pugui.

Si això era l'únic que Nobile ens havia de portar del Pol, francament, no valia la pena d'nar-hi i per un resultat tan minso a riscar tantes vides.

L'ex-Kaiser opina

Un periodista d'"Il Corriere della Sera" ha visitat l'ex-Kaiser i li ha arrencat les següents confessions:

—El parlamentarisme està desacreditat a tot arreu: parlamentarisme i corrupció són una mateixa cosa.

Això és el que m'ha dit el Kaiser, tot passejant sota la volta "delle grandi querci", que igual que els granaders de Frederic el Gran, arrencats a banda i banda del camí, sembla que facin una guàrdia d'honor.

—Un monarca—segueix l'Emperador— com que és un individu, posseeix una consciència. La multitud no és res. En una monarquia hi ha un home responsable. En una república parlamentària el Govern està dividit talment que, al capdavant, la responsabilitat dels seus actes no cau damunt de ningú.

—No obstant—observo—, sembla que l'evolució sigui favorable a la república. Les monarquies gairebé s'han extingit. El rei d'Anglaterra és un rei nominal. Això no provaria per ventura que la institució monàrquica està en decadència?

Què és la democràcia?

—La democràcia—respon l'Emperador—és igual que una garrafa en la qual es tira tota mena de vins. La beguda conté sempre una certa quantitat d'alcohol, però és la qualitat emmetzinadora del licor la que dona la mesura de l'entusiasme dels bevadors. Un consum excessiu porta a la màtaria i remuntar el canvi. Fins a Amèrica parts d'Europa la democràcia ha deixat de funcionar. El senyor Mussolini hi ha acabat la paciència. Rússia ha proclamat la dictadura del proletariat. França ha cregut necessari de conferir un poder dictatorial al seu primer ministre, per tal de permetre-li sostenir la circulació monetària i remuntar el canvi. Fins a Amèrica el poder del Govern federal cada dia es torna més ferm. Allò que deia un dia el cèlebre canceller de Suècia, Oxentierna: "Amb quin poc seny és governat el món", és un aforisme que s'aplica particularment al govern democràtic.

La massa és com una criatura que no es farà mai gran i que no té altres instints si no els infantils. La multitud—diu un escriptor—està principalment composta d'homes i de dones que no han ultrapassat mai les idees i les impressions de la infància ni en arribar a l'edat mental de la pubertat. Com els infants, les mares, tenen necessitat de mentors. Desventurades les que són dirigides per seductors que exciten i enlluer-

nen els seus instints primaris. La joventut sense experiència sempre es deixa fascinar per la fórmula democràtica, perquè li sembla un ideal. Aquest ideal, però, està basat en falses premisses. Suposa l'existència d'una aglomeració d'individus designada amb el nom de poble. Allò que no és real no pot convertir-se mai en realitat.

El "poble" apte per a reflexionar, després de tot egoïsme, està en possessió d'un judici serè? Quina irrisió. De pobles d'aquests no n'existeixen si no en l'utopia. Meuken diu amargament: "Quan la multitud d'una ciutat es prepara a combatre, no és mai per la llibertat, sinó en defensa del seu pa. El seu primer acte és destruir qual-sevol llibertat que no serveixi per al fi que es proposa." I és cert. En realitat, només en les democràcies la llibertat és compresa i de vegades ridiculitzada. Meuken observa també que, després de l'abolició del sistema de les tres classes, a Prússia no hi hagué cap millorament en el govern del país. La força constructiva minvà i el programa legislatiu per a la protecció de la classe obrera ha estat reduït en part.

Aparentment—replica l'ex-emperador—Wilson no ha tingut esment d'aquest canvi de parer quan en 1917 proclamà que la Prússia i Alemanya eren un oprobri entre les nacions civilitzades i quan conjurà la humanitat d'iniciar una croada contra els principis polítics i històrics de la Prússia que ell mateix havia elogiat.

La paraula democràcia forma part de la trígicomèdia humana.

Quan la plebs em saquejà el palau, els assaltants primerament es van dirigir al meu guarda-roba i van destruir-me tots els vestits. L'incident no té cap importància en si mateix, però el retrec com a prova de l'esperit democràtic de la multitud.

Fa poc que he llegit en un diari algunes pàgines de Joan Scherr, un revolucionari democrata teutó que es refugià a Suïssa durant la revolució de 1848 i després fou professor d'història a Zuric. Scherr declarava: "Sóc un vell democrata, però em sento mortificadíssim dels resultats lamentables obtinguts del sufragi universal a França i del referèndum popular a Suïssa, d'aquesta nova panacea proclamada per totes les cigales polítiques. He declarat públicament que només hi ha dues formes d'Estat: monarquia i república democràtica. Ara, però, reconec el meu error."

Després de reproduir altres paraules de l'antic professor d'història desenganyat de la democràcia, l'ex-emperador callà un moment i reprengué el discurs:

—Estic convençut que molts dels demòcrates que van fer la revolució de 1918, ara estan desillusionats. Totes les teories del món relatives a la democràcia—que es desplega millor amb un monarca—no tenen cap valor respecte a la concepció d'una democràcia viva que el baró von Stein sotmeté, en un projecte de Constitució, al meu entenat Frederic Guillem III. Comprenia els ciutadans que, per raó de la seva maduresa de judici i de la seva intel·ligència i de l'experiència adquirida en l'exercici de la professió, tenien el dret d'ésser designats per a ocupar un lloc en l'administració del seu país.

El meu amic Frobenius ha difós una doctrina semblant. Creu en la selecció dels representants del poble, no a través dels vots de la massa, sinó per la professió o l'ofici que practiquen.

La democràcia occidental, que salva la forma en detriment de l'esperit, facilitava el descabdellament racional dels projectes democràtics del baró Stein que constitueixen l'únic tipus de democràcia no degradadora i evita als ciutadans de degenerar en allò que a Alemanya s'anomena "el bestiar que vota". En la vida de les nacions algunes qüestions no serien mai resoltes ni certs problemes enfocats per voluntat de la massa. Les decisions han de venir de dalt, és a dir, del monarca, ajudat d'homes escollits entre les notabilitats de les diverses professions.

La gran guerra ha donat molts exemples de caràcter irracional i poc clar de la voluntat popular, sobretot pel que toca a les qüestions vitals que han de tenir influència decisiva en la vida i l'esdevenidor de la nació. En un Govern parlamentari predomina el criteri de la massa. Ningú no s'esforça a conciliar tots els punts de vista contradictoris a benefici de tot el poble. Aquesta funció només la poden fer els reis.

Fins aquí, parla l'ex-Kaiser.

El comentari sobra.

"La Marsella" a l'església de Torrelodones

"El Autonomista" de Girona, diu:

"La "Gaceta" publica una real orden disponiendo se impongan las multas siguientes: De 5.000 pesetas, a don Julio Oñoro; de 1.500 pesetas, a don Luis Oñoro; otra de 1.500 a don José Oñoro; otra de 2.000 a un doctor, y otra de 5.000 a don José Salies, todos ellos vecinos del pueblo de Torrelodones, por haber hecho politiquilla."

I més avall:

"Se han impuesto multas por valor de 10.000 pesetas a cinco personas de Torrelodones, entre ellas tres hermanos, un médico y un sacerdote, porque, según ha manifestado el general Primo de Rivera, han hecho política, pero no política de ideas, si no política menuda."

Se les acusa de haber mandado ejecutar "La Marsellesa" en la iglesia de dicho pueblo.

"La Marsellesa" es, como se sabe, el canto nacional del pueblo francés, obra de Claudio Rouget de Lisle. Un atenuante para el señor cura de Torrelodones es el que al discutirse quién era el autor de las estrofas de "La Marsellesa", un presbítero, Antonio Personneaux, reclamó su paternidad."

AQUEST NUMERO HA ESTAT
VISAT PER LA
CENSURA GOVERNATIVA

TOT PASSA

Sant Joan, Sant Pere,
el juny, el juliol;
tot passa, tot s'esfuma,
el temps s'ho emporta tot.

Dessota de les cendres,
hom no hi troba el ressò
de les cançons passades
que eren cançons de foc.

Ja en poden ésser d'altres
les glòries d'aquest món!
imperis i reialmes,
magnànims i prohoms,
tot passa, tot s'esfuma,
el temps s'ho emporta tot.

Darrera del "tot passa",
potser més d'un rector
us parlava de l'ànima
d'aquell altre món.

Darrera del "tot passa"
només cal ésser bons.
Aquell que alça la testa
i empunya el gallardó
i sobre els demés homes
és alt i vanitós,
demà sols serà cendra
i no tindrà ni nom.

Aquell que fa la vida
quieta, sens ressò,
i dona tota l'ànima
i porta obert el cor,

és el que viu mil segles
i fa immortal son nom,
i veu com el món passa
i ell dura més que el món.

Sant Joan, Sant Pere,
el juny, el juliol;
tot passa, tot s'esfuma,
el temps s'ho emporta tot.

FLIC

El baptisme del Cardenal

Fa pocs dies, el cardenal Luçon visitava els camps d'aviació de Reims. Davant dels ocells metàl·lics, els aviadors preguntaren al prelat:

—Eminència, heu rebut el baptisme?

—Naturalment! Fa més de vuitanta cinc anys.

—Però el baptisme de l'aire?

—Aquest no! Sóc encara un infidel, però tot arriba per a qui sap esperar.

Això dient, el coratjós prelat, seguit del seu vicari, del seu secretari... de l'enginyer, del pilot...

L'aparell s'alçà entre els aplaudiments de la tribuna. En l'aire, hom entrevistà el cardenal:

—No esteu emocionat?

—Gens, senyoreta.

Car la que preguntava pertanyia al bell sexe. I afegí:

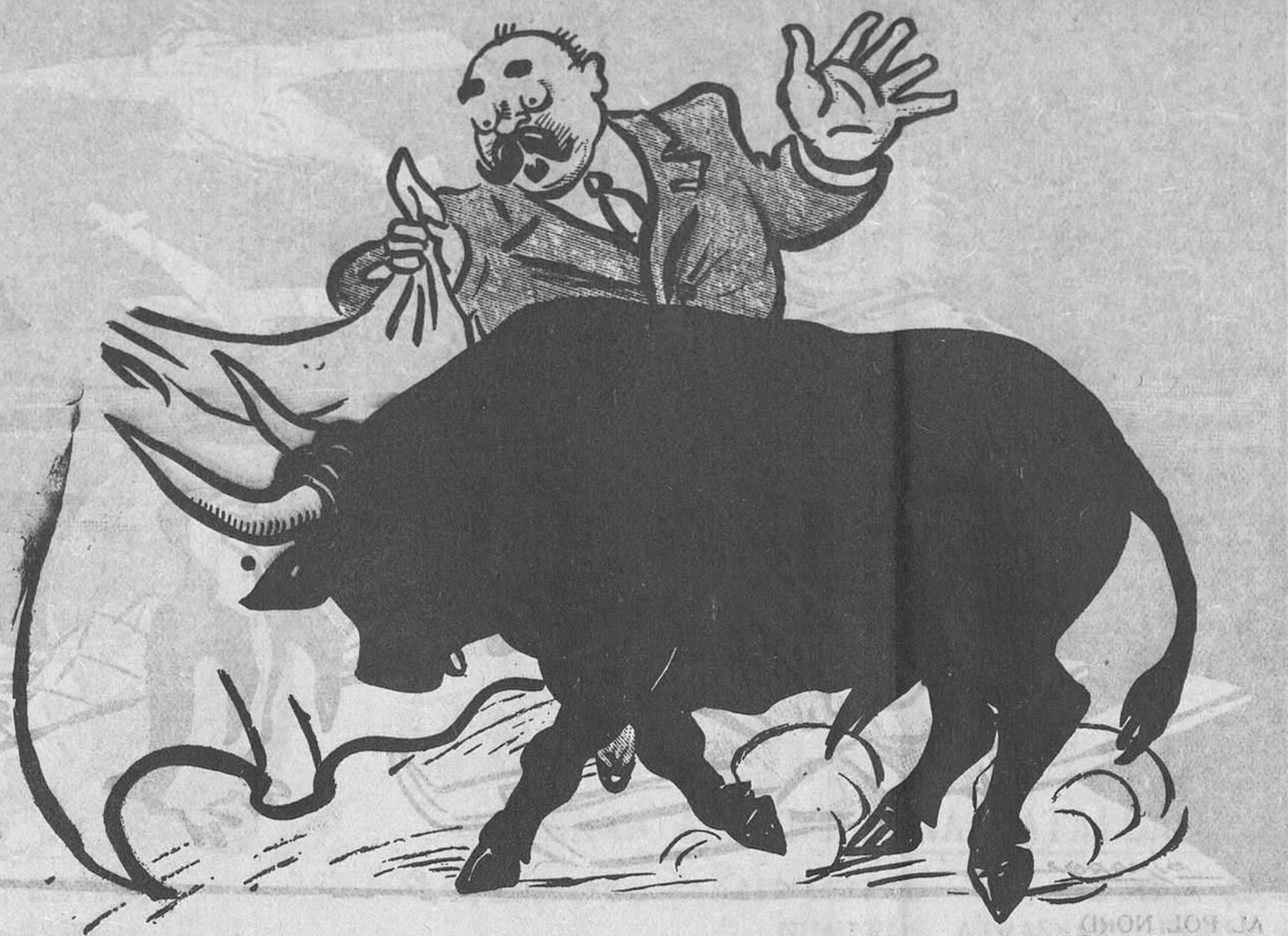
—¿Per què hauria d'emocionar-me? Bé puc fer jo una vegada el que els altres fan cada dia. Als començaments de l'aviació, no m'hi hauria arriscat. No per prudència, sinó pel "què diran". Un capellà que hagués muntat en bicicleta, hauria escandalitzat, aleshores. Però ara l'aviació fa miracles. I, sobretot, cal que visquem els nostres temps.

De l'anècdota convé, sobretot, retenir el darrer mot del príncep de l'Església: "cal que visquem els nostres temps."

Heus ací un programa humà sinó cristià. Esser del seu temps, és a dir: no aclairar el present amb els records del passat; no refugiar-se en el passat, tant si es tracta d'art, de política o de filosofia... Això no és tan fàcil com sembla. La nostra educació ens emplena de prejudicis ancestrals.

Un cardenal en avió. Canviu l'avió en Montgolfier. A la França de Lluís XVI l'Eminència hauria fet escàndol...

Però ara els cardenals poden ésser del seu temps i imiten l'Esperit Sant sense escandalitzar ningú...

L'ESTABILITZACIO DEL FRANCO

—A veure si a l'últim el farem rendir

Diàleg dels desco- neguts

DELS POBRES, ENCARA

—Avui, si li sembla, parlarem dels pobres.

—Altra vegada? Home, vostè pateix una veritable obsessió per als pobres.

—Sí, senyor; perquè em semblen, en totes les latituds, en totes les civilitzacions, els éssers més dignes.

—Bé, sí; són maneres de pensar... Però avui tenim molts temes per al nostre diàleg: les estàtues de la Plaça de Catalunya, aquest nou Landrú que ha aparegut a Marsella, les declaracions polítiques de l'ex-Kaiser.

—No. Parlem dels pobres.

—Parlem-ne. A mi no m'agrada portar la contrària a ningú.

—Vostè els pobres els suprimiria?

—Jo, sí.

—Com?

—Com fos. Suprimint-los.

—Convertint-los en rics seria l'única manera d'aconseguir la supressió.

—Això no m'interessa.

—Doncs, què és el que l'interessa?

—Suprimir el pobre, sigui com sigui.

—Però que no comprèn que amb això promouria un gran conflicte de solució difícilíssima?

—...?

—Sí, home! S'acabaria la bondat humana, perquè no tindria raó d'existir. Si s'acaben els pobres, s'acaba la bondat. Si s'acaben els pobres, a qui s'aconsolarà? A qui s'ajudarà? A qui es farà caritat? A més a més, la supressió dels pobres reportaria un terrible conflicte domèstic.

—...?

—Com passaria el temps la seva senyora?

—La meva senyora?

—La seva, la meua i la de tota la gent honrada, que és la gent rica.

—No l'entenc.

—Sí, home. La seva senyora deu ésser d'una Junta de Dames, d'un "Roper", deu organitzar festes de caritat.

—Sí, sí senyor...

—Si a la seva senyora li treuen els pobres no sabria què fer, com passar el temps. I, Deu nos en guard d'una dona que no sap com passar el temps! Es capaç de dedicar-se a l'adulteri.

—Té raó; no podem suprimir els pobres.

ANDREU BOSCH I BADIA

EL FALS LANDRÚ

Les gestes de Pere Rey han excitat la imaginació, sempre fogosa, i el patriotisme regional dels marsellesos. Hom no vol que sigui un assassí vulgar i hom l'anomena el "Landrú marsellès". Amb un bluf ingenu, segons un cronista parisenc, hom infla les coses per donar-li una gran apariència:

—¿Què és el que faran a aquest Pere Rey per haver matat cinc dones?

—Li tallaran el cap, ¿què menys pot fer-se-li? Imagineu-vos un home que ha assassinat dotze dones!...

—Caldria tallar-lo a miquetes. Un home que ha suprimit trenta dones, sense comptar les "altres".

I aquestes "altres" són les que per una noble emulació de patriotisme regional, la magistratura de Provença s'esforça en descobrir i afegir-les al càrrec del Landrú marsellès, per a què esdevingui un veritable Landrú.

Totes les cuineres retirades que recerquen una llar; totes les fadrines revellides que no troben un cor; totes les dames de quaranta anys amb alguns estalvis, en fi, totes les lamentables clientes dels anuncis matrimonials, són convocades a casa del jutge d'instrucció i obligades a mostrar amb rubor virginal, el secret de llurs ànimes i de llurs esperances amagades. El jutge d'instrucció prova de fer-les confessar quines han estat més o menys assassinades pel Landrú marsellès.

—A veure, senyoreta, ¿preteneu negar que no us ha escanyat?

—No pas del tot, senyor.

—Ah, senyoreta, poseu més atenció a les vostres respostes. ¿No us ha enterrat al seu jardí?... Apa, confesseu. Si confesseu, no us farem res...

—Senyor, senyor, jo no he vist mai Pere Rey... Us juro que sóc innocent!

Decebut, el jutge passa a interrogar-ne una altra...

Imagineu-vos totes les dones que han desaparegut aquests darrers mesos en una ciutat com Marsella, porta de França, per on surten tots aquells i totes aquelles que volen evadir-se.

Ningú no s'ocupa d'una persona que desapareix. Quan la desaparició d'algú és denunciada a la policia l'enregistra amb un somriure indiferent.

Però avui la policia de Marsella, en el seu desig de contribuir a la glòria del Landrú regional, va a cercar tots els evadits i trobar tots els desapareguts. Els farà torrar. Aconseguirà unir novament matrimonis d'infern, tot desfent, en canvi, aparellaments felïços... Realitzarà a Buenos Aires descobertes que l'obligaran a conèixer i a torbar el profitós negoci d'honorables traficants...

Caldrà demanar als marsellesos que facin un petit sacrifici d'amor propi. Que abandonin la pretensió de convertir Pere Rey en un Landrú, que s'assembla massa a la imatge de Tartarin.

L'homenatge a Ramon Ramon i Vidales

La vila del Vendrell—una de les més simpàtiques i liberals de Catalunya—ha homenajat la memòria de l'escriptor Ramon Ramon i Vidales.

Aquesta figura de les nostres lletres, que ha enaltit Ignasi Iglésies amb unes belles paraules, és digna de tota la nostra atenció i estima.

Ramon Ramon i Vidales escrigué per al teatre obres tan interessants com "Ferro fred", "El carro del vi", "El restaurant de la platja", "El curandero nou". També és autor d'una bella novella, "Vaca de llet", injustament oblidada.

Els homes de LA CAMPANA DE GRACIA s'adhereixen a l'homenatge que el Vendrell ha dedicat a un escriptor de la vàlua de Ramon i Vidales.

Patriotisme mal entès

Un brau coronel alemany, que no és coronel més que per accident i alemany que per atzar, car nasqué a l'Alsàcia i fou una de les nombroses víctimes del tractat de França, desitja de tot el seu cor esdevenir francès.

S'ha dirigit al tribunal de Colmar, que l'ha mantingut al seu grau i després al tribunal de Casació, el qual li ha respost:

—Després del 11 de novembre de 1918, heu restat en l'exèrcit alemany. Era en aquell moment que calia triar. Avui és massa tard. Sou alemany definitivament.

—I bé, ¿no és aquesta resposta deplorable? L'actitud del brau coronel alemany és ben correcta i ben digna.

En novembre de 1918 canviar de camp era desertar. Deixar l'exèrcit vençut per esdevenir ciutadà d'un país vencedor, era acomplir el gest lleig i profitós del renegat que és excusable, potser, en política, però que és molt mal judicat en el domini del patriotisme i de la fe.

Però, després hi ha hagut Locarno, hi ha hagut la Societat de les Nacions, de la qual Alemanya forma part. L'Europa és un gran país fraternal... I l'exèrcit europeu és una gran família, on hom es baralla alguna vegada, com en totes les famílies, però que des de les estepes de Rússia fins a la punta de Gibraltar, està unida per les mateixes tradicions, per les mateixes costums, per les mateixes joies elementals i per les mateixes esperances. Així no hi ha cap raó per als militars de cap país, d'excloure llurs consins germans. I un antic coronel alemany, en una caserna francesa, no es trobaria gens desplaçat.

Els patriotes francesos, en comptes d'esdevenir pacifistes, haurien d'alegrar-se d'aquesta adhesió voluntària que és una felïç conversió.

Quan hom, essent lliure de triar, tria lliurement, hom tria per escollir el millor. Es, doncs, un homenatge que fa a França aquest alemany obstinat a esdevenir francès, malgrat el tribunal de Colmar i el tribunal de Casació. Deixa el camp dels condemnats per venir al camp dels elegits. Renuncia a Satanàs, a les seves pompes i a les seves obres per abraçar l'ortodòxia, la causa de la justícia i del dret.

Aquest coronel alemany és una conquesta, o, millor dit, una represa, el mateix que l'Alsàcia; car és alsacià. Que esdevé paradoxic aquest tribunal de Colmar! Condemna els alsacians que no accepten amb entusiasme la qualitat de francesos, i una vegada que un alsacià sollicita l'honor d'ésser francès, se'l treu del davant.

Sembla, ben al contrari, que obrir els braços a l'infant pròdig, seria més patriòtic tot i observant, de passada, un estil evangèlic.

Car hi hauria més joia a la caserna, per un sol coronel penedit, que per cent herois obscurs corrent lliurement sota les banderes, en virtut de les lleis sobre el reclutament.

Del Pol Nord

Els diaris acusen l'italià Nobile de lleuger, d'imprevisor. Una expedició, en efecte, s'ha d'efectuar amb certs coneixements i cert bon sentit.

Sembla que els coneixements i el bon sentit de Nobile no ofereixen cap garantia. Ha anat al Pol a perdre's, a fer-se una reputació d'heroi, a fer la travista.

Llastima que, amb el seu gest, aquest feixista hagi compromès la vida d'altres homes, entre ells l'intelligentíssim Amundsen.

L'embelliment de la Plaça de Catalunya

Seguint les normes fixades per a copsar els graus més elevats de joia i bellesa per a la nostra plaça de Catalunya, s'hi han posat ja algunes de les estàtues projectades.

No cal dir, que, com ja va anunciar una autoritat, la col·locació s'ha fet sense aldarulls ni protestes. Nosaltres, doncs, tampoc volem cridar ni protestar, i si ho haguéssim de fer, seria sols quan algú hi fés esgarips dogmàtics per si mostren més o menys quantitat de pedra o marbre sense empedrar, volem dir sense significar que la pedra de sota és perquè n'hi hagi un altre al damunt que, essent més tosca, resulti més fina o púdica.

No cal dir tampoc, que l'efecte de la nostra plaça eterna, ha canviat totalment des de què té algunes estàtues, el que fa pensar en el que farà quan les tingui totes i vagin creixent aquells arbres primis i llargaruts. Els crítics de mena ja han dit de què si semblarà un cementiri, de si serà la plaça del silenci, i de què, al capdavall, resultarà una mena de museu de l'art immòbil; però tot això són ganes de parlar perquè sí. La nostra plaça de Catalunya arribarà a ésser la plaça de l'Orbi, és a dir, la plaça on cabran i hi hauran, totes les concepcions grandiosament artístiques i on els forans, des dels balcons de l'Hotel Colom, podran admirar de bo i passar ben bé l'estoneta esbrinant l'origen i transfiguració d'un pla arquitectònic, que anirà modificant-se al compàs dels temps futurs.

La dissort serà de què els estrangers ho puguin contemplar degudament o per fer-ho hagin d'emmatllevar l'ajuda de Canudes; si a la companyia del Nord, que diuen que s'ha quedat amb l'hotel esmentat, li donés la idea de treure'l per a fer-hi una estació d'enllaç amb el Metro, puix tota la grandiositat i bellesa que pot admirar-se des dels balcons, no es pot capir a peu pla, que és el que passa a la majoria dels d'aquí. Tal vegada si en mig de la plaça s'hi fes una "talaia"... Aquesta idea i la d'anar col·locant estàtues fins que no n'hi càpiguen més, és la que nosaltres ens atreviríem donar a l'Ajuntament. Com també el que les estàtues fossin totes de gent cèlebre, com, per exemple, Luca de Tena, Royo Vilanova, el Caio, la Monyos, l'Ors, l'Azorin, en Mussol xic, la Cerva, el Calb, el Nebot, el Pare, el Cosí, i demés família, el soldat desconegut, etc.

No trobeu que llavors no hi hauria qui es recordés de criticar?

LLUÍS RAMÍREZ CARULLA

Els morts i els vius

A Madrid, el doctor Maestre està molt preocupat per si el príncep Carles, fill de Felip II, morí emmetzinat o no.

Estan molt bé aquests estudis històrics! Sols elogis mereix la labor del doctor Maestre.

Però... Però és precís que surti un altre doctor i estudiï el que no ens emmetzinin a nosaltres.

Perquè els morts no interessin tant com els vius.

Tan fàcil que és

Una dona que es volia suïcidar, per aconseguir el seu intent, s'empassà una cullera, una agulla de fer ganxet i una agulla de ganxo.

No em negaran que els ingredients són fantàstics.

Avui, per a suïcidar-se, hi ha un mitjà millor: els queviures, la carn, el peix, el porcell, etc. etc., etc.

AL POL NORD

—Es fa saber... que, en vista de la molta gent que es perd per aci dalt, s'augmentaran els lloguers!

Dies enrera vàrem veure passejar un indi per les nostres Rambles.

Tan se val! No ve d'uns quants més!

A Lugo, en un partit de futbol, ha mort el porter.

Es veu que és molt divertit això del futbol.

Aquest any sembla que es va consolidant la moda de què els homes a l'estiu vagin pel carrer sense res al cap.

Ho robem una cosa molt deplorable, no sols pels perjudicis que ocasiona als honorables barretaires, sinó perquè l'anar pel món sense res al cap fa pensar que el cap de molta gent no serveix per a res, i si bé és cert que hi ha gran abundor de caps inútils, almenys que ho sàpiguen dissimular; que els facin servir per aguantar un barret.

Hom diu que un professor australià ha descobert un procediment per blanquejar la pell dels negres, amb la qual cosa creu possible arribar a esborrar les diferències de races.

Ja seria un avenç molt digne de lloa, però potser fóra més interessant encara, trobar la manera de blanquejar les ànimes dels blancs; car si és cert allò d'"El negro que tenia el alma blanca", coneixem molts blancs que la tenen més negra que la sutja.

Després diran de Barcelona! No hi ha un poble més apte que el nostre per a assimilar-se totes les novetats i les extravagàncies vingudes de fora, per estrofolàries i difícils que siguin.

Aquí tenen les proeses de l'"home mosca", veritablement extraordinàries i arriscades, les quals van estar a punt de fracassar com a espectacle, per la intervenció d'un ciutadà que, espontàniament va posar-se a fer-li la competència amb tanta o més lleugeresa que ell.

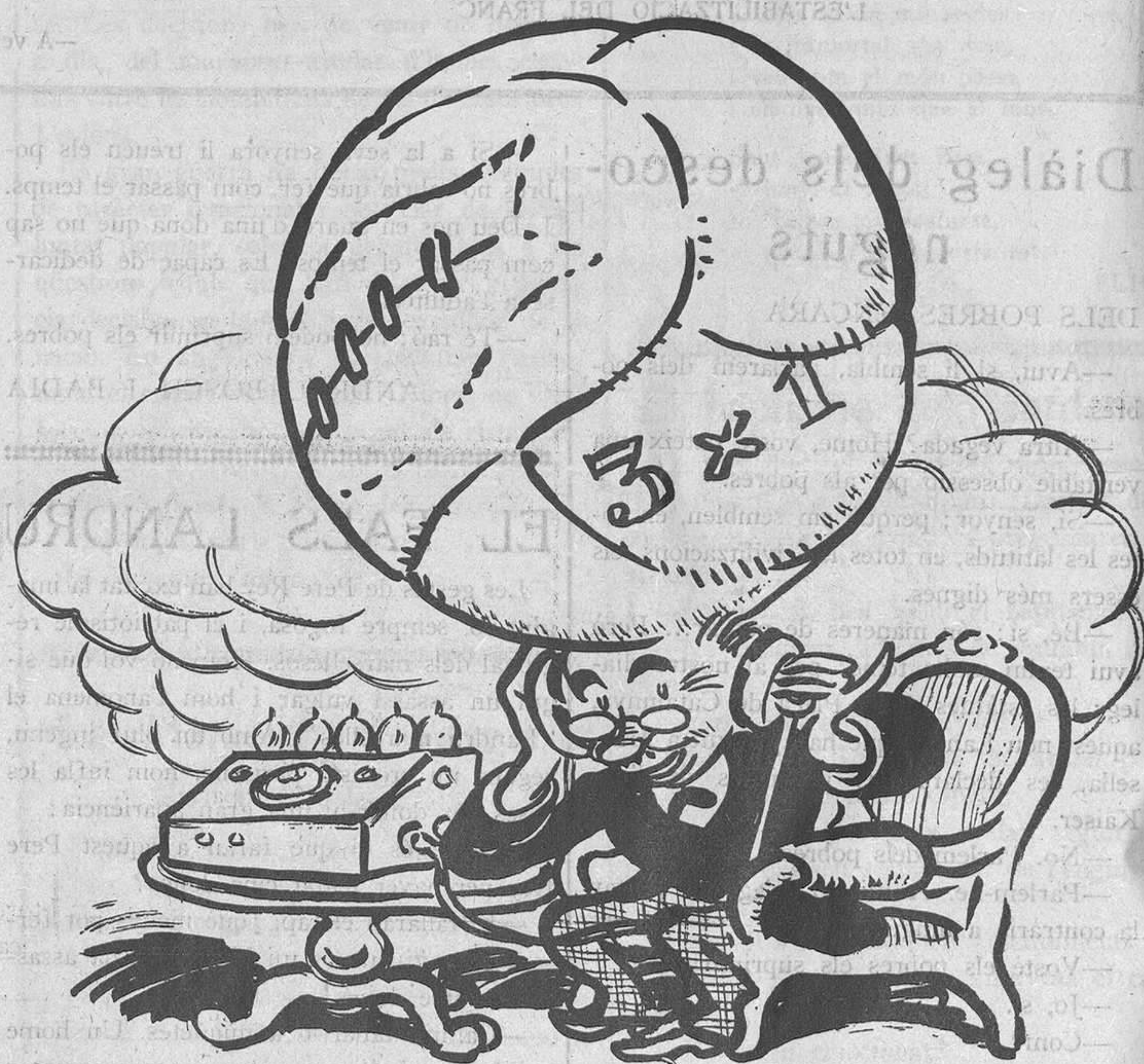
Venir a Barcelona amb el propòsit de fer-nos quedar amb un pam de nas, és inútil. Si en comptes de l'"home mosca" arriba a visitar-nos l'"home elefant", hauria estat el mateix; aquí l'hauríem rebut a "trompades".

L'any que ve, o sigui l'any de l'Exposició, si Déu vol — que no sabem si ho voldrà — es farà a Barcelona un Concurs hípic internacional ofert com a primer premi una copa dotada amb 50.000 pessetes, o siguin 10.000 duros.

Déu n'hi do! No va guanyar pas tant Cervantes amb el "Quixot".

El senyor bisbe ha manat publicar una circular per a combatre la immoralitat a les platges.

Diu que a la vora del mar s'hi donen certs

LA PREOCUPACIO DEL DIA

—Tanta pilota ja no em cap al cap

espectacles poc edificants per la manca gairebé absoluta de roba que presenten homes i dones — principalment les dones — en anar-se a banyar.

Tot això, segons l'autoritat eclesiàstica, encloï una pila de perills esgarrifosos per a la salut espiritual, la qual, segons sembla, és tant més forta com més afeblida es troba la salut del cos.

No ho entenem: si per una banda ens diuen que les persones van ésser creades a imatge i semblança de Déu, Nostre Senyor, quin mal hi ha en contemplar al natural aquesta divina imatge? No estem típs de veure que la Història Sagrada ens presenta Adam i Eva en completa "deshabillée"?

¿O és que el que hom contempla a les planes de la Història Sagrada, vist a la platja de Sant Sebastià és un pecat mortal?

Ja ens en faran cinc cèntims.

Al Congrés Socialista que acaba de celebrar-se a Madrid, hom preténia que certs prohoms del partit renunciessin els càrrecs oficials que ocupen al Consell d'Estat, als Municipis i altres llocs.

Com es pot suposar, els interessats no es van deixar convèncer i continuaran fent el sacrifici de conviure amb els burgesos, perquè, segons sembla, és el mitjà més eficaç per a fer triomfar les reivindicacions del proletariat i esmicolar el capitalisme.

Fa pocs dies, un individu que passava pel carrer de Carders, va resultar ferit del cap per haver-li caigut un sabre des d'un balcó.

Hom diu que a l'esmentat carrer hi viu Pere Lluís de Gálvez.

A Madrid va escapar-se un brau i començà a repartir banyades pels carrers, ocasionant sensibles desgràcies, fins que un caporal de la guàrdia civil va agafar un taxi i el perseguí a trets de pistola, aconseguint matar-lo.

No podria emprar-se un sistema semblant a les places de braus i així s'estalviarien cavalls i fóra menys arriscada la sort de matar sense perdre emoció?

Ens juguem un peix a què el "Gallo" i "Carganchó" aviat dirien que sí.

Imp. La Campana i L'Esquella. Olm, 8.—Barna.